

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 4.894 van 13 december 2007
in de zaak RvV X / II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Armeense nationaliteit op 3 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 augustus 2007 van de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gezien de uitwisseling van de nota's.

Gelet op de beschikking van 23 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIM, die loco advocaat J. VAN CAUTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker werd op 24 januari 1970 geboren te Cheitan.

Op 27 december 2000 kwam verzoeker het Rijk binnen zonder paspoort of visum (stuk 32).

Op 28 december 2000 heeft verzoeker zich vluchteling verklaard (stuk 3).

Op 24 juli 2001 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (stuk 33).

Op 25 oktober 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing van de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij het verblijf op het grondgebied werd geweigerd (stuk 36).

Op 26 november 2002 dient verzoeker een vordering tot nietigverklaring in tegen de weigering van verblijf van 25 oktober 2002 (stuk 35).

Op 2 maart 2006 wordt verzoekers beroep bij de Raad van State verworpen (stuk 75-79).

Op 22 maart 2005 dient verzoeker een aanvraag op basis van artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (stuk 87). Deze beslissing werd ter kennis van verzoeker gebracht op 14 mei 2007.

Op 24 april 2007 wordt zijn aanvraag tot machtiging van verblijf voor meer dan drie maanden, onontvankelijk verklaard (stuk 88).

Op 14 mei 2007 wordt aan verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten betekend (stuk 94).

Op 5 juli 2007 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet (stuk 100).

Op 21 augustus 2007 wordt verzoekers aanvraag op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard (stuk 103). Dit is de bestreden beslissing die op 4 september 2007 ter kennis van verzoeker wordt gebracht.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt: *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend of van een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006.”*

2. Ontvankelijkheid.

1. Verzoeker dient op dezelfde datum twee afzonderlijke verzoekschriften in. Het ene verzoekschrift bevat een beroep tot nietigverklaring, terwijl hij in het andere verzoekschrift de schorsing vraagt.

1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient de vordering tot schorsing in één en dezelfde akte als het beroep tot nietigverklaring te worden ingesteld. In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te omvatten. Waar verzoeker afzonderlijke verzoekschriften indient, waarvan één met het opschrift “verzoekschrift houdende een verzoek tot schorsing” en één met het opschrift “verzoekschrift houdende een beroep tot nietigverklaring”, kan de Raad slechts vaststellen dat enkel het verzoek tot nietigverklaring op ontvankelijke wijze werd ingesteld.

3. Onderzoek van het beroep

1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht vastgelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

1.2. Verzoeker stelt dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in concreto en op geldige wijze aangetoond heeft waarom hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een identiteitsbewijs voor te leggen. Daarbij heeft hij gebruik gemaakt van artikel 9 bis §1 van de Vreemdelingenwet die voorschrijft dat de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument niet van toepassing is op personen die op een geldige wijze aantonen dat ze niet in de mogelijkheid zijn om het vereiste identiteitsbewijs te verwerven. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij niet motiveert waarom de redenen die hij heeft aangegeven in zijn aanvraag niet geldig zijn. Bijgevolg voldoet de motivering van de verwerende partij in de bestreden beslissing niet aan de vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Voorts stelt verzoeker dat de motivering ook afdoende moet zijn, hetgeen voor een discretionaire bevoegdheid inhoudt dat uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze en concrete gegevens worden vermeld die haar verantwoorden.

1.3. In haar verweernota stelt de verwerende partij dat verzoeker niet aangetoond heeft in de onmogelijkheid te zijn het vereiste document in België te kunnen verwerven. Ze stelt dat er diverse wegen zijn via dewelke men een identiteitsbewijs kan verwerven en dat verzoeker dient te staven voldoende inspanningen te hebben geleverd om zulk document in België te verwerven. Het louter voorleggen van een attest van de Armeense ambassade kan daarbij niet volstaan, nu verzoeker zelfs niet aantoon op een andere wijze minstens te hebben gepoogd een identiteitsdocument te verwerven. De verwerende partij stelt dat in de bestreden beslissing derhalve geheel terecht wordt gemotiveerd dat verzoeker geen geldige motivering heeft aangebracht die toelaat hem vrij te stellen van de vereiste van het voorleggen van een identiteitsbewijs, conform artikel 9 bis § 1 van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker inderdaad niet heeft aangetoond zich in de onmogelijkheid te bevinden het document in België te verwerven.

1.4. In zijn repliekmemoirie antwoordt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing een loutere stijlformule betreft. Dit blijkt ontegensprekelijk uit het feit dat nergens in de bestreden beslissing wordt verklaard waarom de motivering van verzoeker in zijn aanvraag van 6 juli 2007 niet geldig was. Verzoeker voert aan dat pas voor het eerst in de nota wordt ingegaan op de redenen waarom verzoekers aangehaalde argumenten voor het niet voorleggen van een identiteitsbewijs niet geldig zouden zijn. Voorts stelt verzoeker dat hij

wel voldoende de onmogelijkheid aangetoond heeft om in België de vereiste documenten te verwerven. Doordat hij geen origineel identiteitsbewijs heeft wil de Armeense ambassade in België geen identiteitsdocument afleveren.

1.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 9 bis §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd is zoals de wet van 29 juli 1991 dat vereist. De motivering van de bestreden beslissing is in dermate algemene termen opgesteld dat hierdoor niet afdoende wordt aangegeven waarom de verwerende partij van mening is dat verzoeker niet op geldige wijze aantoot dat hij geen identiteitsdocument in België kan verwerven (R.v.St. nr. 77.732 van 18 december 1998). Zelfs al blijkt uit de parlementaire voorbereidingen duidelijk dat “Voor alle duidelijkheid dient benadrukt te worden dat *in de twee bovenvermelde situaties* (er wordt verwezen naar de twee situaties waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is, namelijk de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven.) *er wel sprake moet zijn van buitengewone omstandigheden. Wanneer geen buitengewone omstandigheden worden aangegeven, zal de aanvraag onontvankelijk verklaard worden zoals in de overige gevallen.*” (eigen onderlijning)

(Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, 2005-2006, *Parl. St.* Kamer nr 2478/001, p.33). Daarenboven bevat het administratief dossier, overgelegd door de verwerende partij, geen enkel stuk dat toelaat hieromtrent de redenen te achterhalen. De aangegeven redenen in de nota dienen als post factum opgestelde verantwoording beschouwd te worden. Deze post factum verantwoording kan het gebrek aan motivering van de beslissing zelf niet goed maken. Deze post factum verantwoording vertoont immers niet een zodanige graad van vanzelfsprekendheid dat ze eigenlijk niet om een uitdrukkelijke verantwoording vraagt en bijgevolg kan aangenomen worden, ook al is ze in de beslissing zelf niet tot uitdrukking gebracht (R.v.St. van 30 september 1997, nr. 68.487). In deze omstandigheden voert verzoeker terecht aan dat de bestreden beslissing niet afdoende blijkt geeft van de redenen waarom zij genomen is.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 augustus 2007.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN